

Arrest

nr. 211 362 van 23 oktober 2018
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat F. JACOBS
Kroonlaan 207
1050 BRUSSEL

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie
en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Servische nationaliteit te zijn, op 27 juli 2018 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 25 juni 2018 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9*bis* van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk verklaard wordt en van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 25 juni 2018 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13), beide aan de verzoekende partij betekend op 27 juni 2018.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 13 september 2018, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 10 oktober 2018.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. DE SMET.

Gehoord de opmerkingen van advocaat H. VAN NIJVERSEEL, die *loco* advocaat F. JACOBS verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat T. SCHREURS, die *loco* advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Uit de eerste bestreden beslissing blijkt dat verzoeker, die verklaart van Servische nationaliteit te zijn, een eerste maal naar België komt in 1994 maar dat hij in de loop van zijn asielpcedure terugkeert naar Servië.

Verzoeker komt op 6 februari 1999 opnieuw België binnen en dient op 11 februari 1999 een verzoek om internationale bescherming in.

Op 5 maart 1999 neemt de gemachtigde van de minister van Binnenlandse Zaken een beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten.

Op 8 oktober 2002 dient verzoeker een aanvraag tot vestiging in. Uit de eerste bestreden beslissing blijkt dat verzoeker in het bezit werd gesteld van een identiteitskaart voor vreemdelingen, vanaf 12 maart 2009 vervangen door een C-kaart.

Op 26 april 2010 wordt verzoeker van ambtswege afgevoerd.

Uit de eerste bestreden beslissing blijkt dat de C-kaart van verzoeker werd gesupprimeerd op 4 november 2010.

Op 27 oktober 2011 maakt verzoeker het voorwerp uit van een administratief verslag vreemdelingencontrole.

Uit de eerste bestreden beslissing blijkt dat verzoeker op 23 november 2011 een aanvraag tot herinschrijving indient. Uit de eerste bestreden blijkt dat verzoeker niet reageert op het schrijven van 10 oktober 2013 van de verwerende partij en "*niets meer van zich (laat) horen*".

Op 16 oktober 2017 komt verzoeker opnieuw België binnen en op 24 oktober 2017 dient verzoeker een derde verzoek om internationale bescherming in.

Op 19 januari 2018 neemt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing tot weigering van inoverwegingname van een asielaanvraag.

Op 5 maart 2018 dient verzoeker een aanvraag in om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: vreemdelingenwet).

Bij arrest nr. 204 804 van 1 juni 2018 verwerpt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) het beroep ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 6 februari 2018 (bedoeld wordt: 19 januari 2018) tot weigering van inoverwegingname van een asielaanvraag.

Op 25 juni 2018 wordt de aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet van 5 maart 2018 onontvankelijk verklaard. Dit is de eerste bestreden beslissing:

"(...)

Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 05.03.2018 werd ingediend door :

*V., M. (...) (R.R.: xxx)
nationaliteit: Servië
geboren te D. (...) op (...).1959
adres: (...)*

in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Redenen:

Ter ondersteuning van zijn aanvraag om machtiging tot verblijf, beroept betrokkene zich op de instructie van 19 juli 2009 betreffende de toepassing van artikel 9.3 en art 9bis van de wet van 15.12.1980. We merken echter op dat deze vernietigd werd door de Raad van State (RvS arrest 198.769 van 09.12.2009 en arrest 215.571 van 05.10.2011). Bijgevolg zijn de criteria van deze instructie niet meer van toepassing.

De aangehaalde elementen vormen geen buitengewone omstandigheid waarom de betrokkene de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland.

Uit het administratief dossier blijkt dat betrokkene een eerste maal naar België kwam in 1994 maar dat hij in de loop van zijn asielprocedure terugkeerde naar Servië. Betrokkene kwam voor een tweede maal naar België in 1999. Betrokkene deed afstand van zijn tweede asielprocedure. Op 06.04.2002 trad hij te Brussel in het huwelijk met een Belgische onderdane. Op basis van zijn aanvraag gezinshereniging d.d. 08.10.2002 werd betrokkene in het bezit gesteld van een identiteitskaart voor vreemdelingen, vanaf 12.03.2009 vervangen door een C-kaart. Op datum van 26.10.2010 wordt betrokkene afgevoerd van ambtwege en zijn C-kaart werd gesupprimeerd op 04.11.2010. Op 23.11.2011 doet betrokkene een aanvraag tot herinschrijving maar hij reageert niet op ons schrijven d.d. 10.10.2013 en laat niets meer van zich horen. Op datum van 16.10.2017 komt betrokkene vanuit Servië terug naar België waar hij een derde asielaanvraag indient.

Betrokkene wist dat zijn verblijf slechts voorlopig werd toegestaan in het kader van de asielprocedure en dat hij bij een negatieve beslissing het land diende te verlaten. Zijn asielaanvraag werd afgesloten op 05.06.2018 met een beslissing 'beroep verworpen' door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

De duur van de procedure – namelijk bijna acht maanden – was ook niet van die aard dat ze als onredelijk lang kan beschouwd worden.

Het feit dat er een zekere behandelingsperiode is, geeft aan betrokkene ipso facto geen recht op verblijf. (Raad van State, arrest nr 89980 van 02.10.2000)

Betrokkene beroept zich op de zogenaamde 'omzendbrief Turtelboom'. Echter deze omzendbrief werd integraal overgenomen door de instructies Wathélet. We merken echter op dat deze vernietigd werd door de Raad van State (RvS arrest 198.769 van 09.12.2009 en arrest 215.571 van 05.10.2011). Bijgevolg zijn de criteria van deze instructie niet meer van toepassing.

Verzoeker haalt aan dat niet naar zijn land kan terugkeren wegens discriminatie omwille van zijn Roma-afkomst. Hij vermeldt dat hij bij een terugkeer zou worden gediscrimineerd en dat hij zou geconfronteerd worden met tal van problemen zoals toegang tot gezondheidszorg, huisvesting, tewerkstelling en onderwijs. Al deze ingeroepen elementen werden echter reeds aangehaald ter ondersteuning van een asielaanvraag in de zin van de artikelen 50, 50bis, 50ter en 51 en verworpen door de asieldiensten. Deze elementen kunnen bijgevolg niet aanvaard worden als buitengewone omstandigheden (art. 9bis, §2, 1° van de wet van 15.12.1980, gewijzigd door art. 4 van de wet van 15.09.2006). Wat betreft de verwijzing naar de uitspraken van Dhr. Juncker, we merken we op dat hier gaat om verwijzingen naar de algemene situatie in het land van herkomst en dat betrokkene geen persoonlijke bewijzen levert. Dit element kan dan ook niet aanvaard worden als buitengewone omstandigheid.

Betrokkene beroept zich op het feit dat hij verschillende familieleden heeft in België, waaronder zijn zus, schoonzoon en kleindochter en dat hij nood heeft aan hun steun om zijn depressie te boven te komen. Echter, allereerst stellen we vast dat betrokkene geen enkel medisch attest voorlegt waaruit zou blijken dat hij lijdt aan een depressie en dat hij hiervoor behandeld en begeleid wordt. Bovendien blijkt uit de woonstcontrole in het kader van huidige aanvraag 9bis dat betrokkene alleen woont. Evenmin legt betrokkene bewijzen van steun voor. Het gaat dus om een loutere bewering die niet gestaafd wordt door enig begin van bewijs. Een loutere bewering is onvoldoende om aanvaard te worden als buitengewone omstandigheid. Het feit dat zijn zus, V. R. (...) – RR xxx, de Belgische nationaliteit verworven heeft evenals zijn schoonzoon D. S. (...) (door betrokkene omschreven als zijn schoonbroer) en dat betrokkene nog andere familieleden met legaal verblijf zou hebben, kan niet weerhouden worden als buitengewone omstandigheid. Het hebben van familieleden in België ontslaat betrokkene geenszins van de verplichting om zijn aanvraag in te dienen via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland. Evenmin kan dit element worden aangewend als zijnde een belemmering om terug te keren naar het land van herkomst om daar een aanvraag in te dienen. Bovendien betreft de verplichting om terug te keren slechts een eventuele tijdelijke verwijdering van het grondgebied. Volledigheidshalve merken we op dat betrokkene geen enkel stuk voorlegt met

betrekking tot zijn Belgische kleindochter. Bovendien bewijst betrokkene de familiebanden niet. Het louter voorleggen van een verklaring en/of de identiteits-of verblijfskaart van de personen waarop betrokkene zich beroept, heeft onvoldoende bewijskracht om te kunnen spreken van verwantschap. De verplichting om terug te keren naar het land van herkomst betekent bovendien geen breuk van de familiale relaties maar enkel een eventuele tijdelijke verwijdering van het grondgebied wat geen ernstige of moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt. Volledigheidshalve merken we op dat betrokkene geen gezinscel vormt met zijn familieleden en dat hij bovendien jarenlang in Servië verbleven heeft voordat hij op 16.10.2017 terug naar België kwam. Betrokkene toont aldus zelf aan dat hij perfect in staat is om gedurende langere periode gescheiden te leven van zijn in België wonende familieleden. Dit element kan dan ook niet aanvaard worden als buitengewone omstandigheid.

Betrokkene beroept zich op het feit dat hij in Servië niet kan rekenen op een familie-of vriendenkring die hem zou kunnen steunen, dit onwille van zijn langdurige verblijfsperioden buiten Servië waardoor hij volledig geïsoleerd zou zijn zelfs binnen zijn eigen etnische gemeenschap. Echter, het lijkt erg onwaarschijnlijk dat betrokkene geen familie, vrienden of kennissen meer zou hebben in het land van herkomst waar hij voor korte tijd zou kunnen verblijven in afwachting van een beslissing in het kader van zijn aanvraag tot verblijfsmachtiging. Niettegenstaande betrokkene gedurende een aantal jaren in België verbleef (met name de periode van 1999 tot 2010) is betrokkene geboren en getogen in Servië waar hij ruim 45 jaar verbleef en waarnaar hij ook herhaaldelijk terugkeerde. Zijn verblijf in België, zijn integratie en opgebouwde banden kunnen bijgevolg geenszins vergeleken worden met zijn relaties in het land van herkomst.

De elementen van lang verblijf en integratie (met name het feit dat hij reeds jaren in België gekend zou zijn, dat hij voor de eerste keer naar België kwam in 1994, dat hij een heel positieve instemming en wilskracht zou hebben om een nieuw leven op te starten, dat hij hier een stevige en langdurige vriendenkring opgebouwd zou hebben, dat hij goed geïntegreerd zou zijn in de samenleving, dat hij werkwilbig zou zijn en dat hij verschillende getuigenverklaringen voorlegt) kunnen niet als buitengewone omstandigheid aanvaard worden, aangezien deze behoren tot de gegrondheid van de aanvraag en bijgevolg in deze fase niet behandeld worden (RvS 9 december 2009, nr. 198.769).
(...)"

Op 25 juni 2018 wordt tevens aan verzoeker bevel gegeven om het grondgebied te verlaten (bijlage 13). Dit is de tweede bestreden beslissing:

"(...)

Bevel om het grondgebied te verlaten

De heer:

Naam, voornaam: V., M. (...)
geboortedatum: (...).1959
geboorteplaats: D. (...)
nationaliteit: Servië

beweert bij DVZ eveneens gekend te zijn als J. Z. (...), geboren op (...).1957 te S.;

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen¹, tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven,

binnen 30 (dertig) dagen na de kennisgeving.

Reden van de beslissing:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

o Krachtens artikel 7, eerste lid, 2° van de wet van 15 december 1980, is hij een vreemdeling vrijgesteld van de visumplicht die langer in het Rijk verblijft dan de maximale duur van 90 dagen op een periode van 180 dagen voorzien in artikel 20 Uitvoeringsovereenkomst van Schengen:

*Betrokkene verklaarde op 16.10.2017 in België aangekomen te zijn. Zijn asielpcedure, ingediend op 24.10.2017, werd negatief afgesloten op 05.06.2018. De maximale duur van 90 dagen op een periode van 180 dagen is op heden aldus ruimschoots overschreden.
(...)"*

Op 3 juli 2018 neemt de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris ten aanzien van verzoeker een beslissing houdende bevel om het grondgebied te verlaten – asielzoeker (bijlage 13quinquies).

2. Onderzoek van het beroep

2.1. Verzoeker voert een enig middel aan dat luidt als volgt:

"Schending van art. 2 par. 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de formele motiveringsplicht van administratieve akten, 9BIS, 57/6/1 van de Wet van 15.12.1980 betreffende de toegang, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdeling; .

Schending van de principes van behoorlijk bestuur waaronder in het bijzonder de zorgvuldigheidsplicht en het nakomen van het evenredigheidsbeginsel geïllustreerd worden, principes van machtsoverschrijding Schending van artikel 3 en 8 van de Conventie van de Mens getekend te Rome op 04.11.1950; (EVRM) Dat echter de motivering moet betrekking hebben op de ingeroepen feiten, waarbij melding moet worden gemaakt van de toepasselijke juridische regels en waarbij dient gemeld te worden hoe en waarom deze juridische regels hebben aanleiding gegeven tot de genomen beslissing;

Bovendien stelt de wet dat de motivering afdoende dient te zijn.

Teneinde als afdoende kunnen beschouwd te worden dient de motivatie steun te vinden in het administratief dossier en alle elementen die ter kennis van de administratie werden gebracht in overweging te nemen.

De algemene beginselen van behoorlijk bestuur veronderstellen eveneens dat de administratie bij het uitoefenen van enige weigeringsbevoegdheid, zorgvuldig en redelijk te werk moet gaan;

Deze zorgvuldigheidsplicht houdt in dat het bestuursorgaan alle rechtstreeks bij het besluit betrokken belangen moet afwegen en dat de voor de belanghebbende nadelige gevolgen niet onevenredig mogen zijn in verhouding tot de met het besluit te dienen doelen; uiteraard houdt dit beginsel eveneens in dat rekening gehouden wordt met alle relevante elementen die voorgelegd worden en dienen deze elementen onderzocht worden, geplaast in hun juiste feitenverhouding;

Dat de aanvraag tot verblijf steunende op artikel 9 bis van de wet van 15.12.1980 als volgt was opgesteld :

"De Heer V. M. (...), geboren op (...).1959 TE D. (...) in ex Joegoslavië, thans Republiek SERVIË Staatsburgerschap van SERVIË en etnische origine: ROMA

Religie : CHRISTEN

thans verblijvende te (...)

Bij huidig schrijven wenst het gezin een aanvraag in te dienen tot machtiging van verblijf gesteund op artikel 9 BIS van de Wet van 15.12.1980 betreffende de toegang, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdeling toe te passen aan het licht van de omzendbrief van de Minister Turtelboom en de instructie van de Minister en Staatssecretaris voor Migratie en asielbeleid dd. 17.07.09 die o.m. voor doel had een oplossing te bieden voor prangende humanitaire toestanden.

Verzoeker is etnisch ROMA uit de huidige Republiek SERVIË en bezit de SERVISCHE staatsburgerschap.

Zoals het OV nummer het leert is de verzoekende partij reeds jaren in België gekend.

Verzoekende partij is inderdaad voor het eerst in België aangekomen op 11 maart 1994 in het kader van een eerste asielaanvraag die op 25 maart 1996 afgesloten werd met een weigeringsbeslissing.

Verzoekende partij was naar Servië teruggekeerd zonder de uitkomst van haar asielaanvraag af te wachten. Op 11 februari 1999 diende zij voor de tweede maal een asielaanvraag in naar aanleiding van het overlijden van haar echtgenote in 1995 in nooit opgehelderde omstandigheden.

Op 5 maart 1999 nam de Dienst Vreemdelingenzaken in het kader van haar tweede asielaanvraag een weigeringsbeslissing.

Op 12 april 1999 deed de verzoekende partij afstand van haar asielaanvraag die in beroep hangende was.

Zij huwde immers met M. S. (...) en verkreeg op basis van haar huwelijk een verblijfstitel in België. In 2006 overleed haar dochter en enige kind A. D. (...) in België. Kort nadien overleed ook haar toenmalige echtgenote.

Verzoekende partij was toen hopeloos en uiteraard heel depressief zodat zij dacht nooit meer in België te kunnen en willen blijven leven. Zij maakte ook geen demarche om haar verblijfstitel te handhaven : zij heeft daar gewoon niet aan gedacht omdat zij niet meer in staat was te redeneren.

Zij keerde terug naar Servië met de hoop dat het leven haar ginder minder onverdraaglijk zou blijken vermits echtgenote en kind in België waren overleden.

In Servië had de verzoekende partij geen enkele status buiten haar staatsburgerschap : zij had geen recht op medische hulp of sociale uitkeringen, geen recht op een woonst.

Zij kon zich laten registreren bij een kennis in de stad S. M. (...), een dienst waarvoor zij betaalde maar die ook noodzakelijk was om een zozegd administratief bestaan te hebben.

Zij huurde een appartement in Sasinci en kon in Servië nooit officieel tot een werk geraken.

Enkele jaren geleden huwde zij met V. I. (...), een Rom uit Servië die echter in Zweden verblijft.

Verzoekende partij pendelde tussen Servië en Zweden waar zij nooit langer als drie maand verbleef.

In Servië verkocht zij onofficieel kleding, schoenen en gsm's op de markt, bij gebrek aan het bekomen van enige toelating een toestand die zij meent te kunnen toeschrijven aan haar Roma origine. Een vergunning krijgen als Roma is in Servië niet haalbaar.

Zij reisde ook naar Duitsland, Zwitserland, Zweden, Kroatië en Roemenië.

Nog geen jaar geleden liep haar relatie met V. I. (...) die in Zweden woonachtig was , op de klippen.

Verzoekende partij heeft uit wanhoop Zweden verlaten zonder aldaar haar administratieve toestand op te klaren en keerde nogmaals naar Servië terug.

Zij verliet Servië op 16 oktober 2017 en reisde verder naar België, waar zij langdurig verbleven had.

Zij kwam aldaar te weten dat haar verblijfsvergunning niet langer geldig was.

Zij heeft op 24 oktober 2017 een derde asielaanvraag ingediend die op 19.01.2018 niet in overweging genomen werd. Een beroep tegen deze beslissing werd voor de RVV ingediend.

De verzoekende partij is in het bezit van een Servisch paspoort, uitgereikt op 6 januari 2011 met een geldigheidsduur van tien jaar die zij ook voorlegt in bijlage.

Verzoekende partij is een man van Roma origine en Servische nationaliteit die heel zijn leven zwaar beproefd werd ondanks een , tot slot, heel positieve instemming en wilsskracht om maar steeds een nieuw leven op te starten, op te bouwen.

Verzoekende partij is driemaal gehuwd en reeds tweemaal weduwnaar geworden, haar enige dochter is reeds een tiental jaar omgekomen.

De beëindiging van haar huwelijk met haar partner V. I. (...) in Zweden heeft de verzoekende partij werkelijk afgemaakt : verzoekende partij heeft de schrijnende nood aan mensenwaardering, solidariteit en gezinsleven waargenomen, waarden die in Servië onbestaand zijn maar die haar noodzakelijk zijn om gewoon verder te leven en terug op krachten te komen.

De verzoekende partij heeft Servië verlaten omdat zij besepte dat zij alleen en zonder de hulp van haar familie en vrienden haar depressie niet te boven zou kunnen.

In Servië wordt de verzoekende partij minacht en als ondermens beschouwd;

Ondanks haar Servische nationaliteit heeft de verzoekende partij zich nooit als volwaardige Servische burger kunnen beschouwen, bij gebrek aan enig voordeel of recht dat har als burger toegekend werd.

Verzoekende partij heeft haar registratie moeten "kopen", ondanks haar registratie heeft zij nooit enige sociale recht kunnen openen: recht op woning, recht op medische zorgen, recht op opleiding, recht om concreet , een leven conform met de mensenwaardigheid te kunnen leiden.

Verzoekende partij wenst te benadrukken dat zij in Servië niet passief op hulp is blijven wachten en dat zij op de markt probeerde te verkopen : toen zij echter haar job probeerde te officialiseren werd dit haar geweigerd, een weigering die de verzoekende partij aan haar Roma origine toeschrijft.

Verzoekende partij heeft de laatste jaren deze onaanneembare toestand nog kunnen aanvaarden , - doch met heel veel moeite omdat zij tussen Servië en Zweden waar haar echtgenote verbleef pendelde met als gevolg dat zij maar half-time in Servië diende te verblijven.

Thans is de verzoekende partij genoodzaakt full-time in Servië te leven hetgeen duidelijk boven haar krachten valt.

In Servië kan de verzoekende partij niet meer rekenen op een familie of vriendenkring die haar zouden kunnen steunen;

Haar naaste familieleden en vrienden verblijven immers in België sedert jaren. Ook de langdurige verblijven van de verzoekende partij buiten Servië hebben voor gevolg gehad dat de verzoekende partij in Servië volledig geïsoleerd is , zelfs binnen haar eigen etnische gemeenschap : de meeste Roma die zij aldaar kende zijn intussen uitgeweken en zij heeft geen contact met de jonge generatie Roma die in Servië verblijven en in kampen verblijven.

Verzoekende partij is thans niet meer in staat om naar Servië terug te keren en verzoekt hierom haar aanvraag vanuit België te mogen inleiden.

Er dient tevens te worden benadrukt dat de blijvende discriminatie van Roma in Servië één van de meest frappante hinder blijft voor de toetreding van het land tot de EU, hetgeen nogmaals benadrukt werd door Juncker gedurende zijn Balkan trip in februari 2018.

(...)

<https://www.robert-schuman.eu/fr/questions-d-europe/0459-les-balkans-occidentaux-entre-stabilisation-et-integration-a-l-union-europeenne>

Verzoekende partij heeft reeds langdurig in België verbleven en heeft derhalve reeds een stevige en langdurige vriendenkring in België opgebouwd en is in de Belgische samenleving goed geïntegreerd; Zij is tevens werkwilbig.

Zijn naaste familie verblijft tevens in België, met name haar zus en gezin en haar kleindochter.

Zij zijn uiteraard bereid om de verzoekende partij verder te steunen en helpen om haar volledige integratie in België bij te werken.

De verzoekende partij heeft in de moeilijke en nogmaals droevige levensomstandigheden die zij thans beleeft een absolute nood aan morele steun, een steun die enkel door haar in België verblijvende familie en naaste vrienden kan worden geboden.

Op grond van de programmawet van 19 december 2014 (uitgevoerd bij Koninklijk Besluit van 16 februari 2015) dienen aanvragers van een verblijf op grond van het artikel 9bis van de Vreemdelingenwet een bijdrage in de administratieve kosten aan de Dienst Vreemdelingenzaken te betalen. Aan deze verplichting is inmiddels voldaan.

Ik dank U derhalve de huidige aanvraag ontvankelijk te verklaren, in aanmerking te nemen en gegrond te verklaren."

- *Vooreerst dient te worden vastgesteld dat verzoekende partij geenszins aangehaald heeft te willen worden geregulariseerd in het uitsluitende kader van de instructie van 19.07.09, wel integendeel. Verzoekende partij heeft dit formeel laten weten hetgeen reeds duidelijk is bij de lezing van de benaming die zij aan haar aanvraag heeft gegeven "Aanvraag tot machtiging van verblijf van meer dan 3 maanden gesteund op ARTIKEL 9 BIS van de wet van 15.12.1980 betreffende de toegang, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdeling -PRANGENDE EN HUMANITAIRE SITUATIE –"*

Zij heeft bovendien inhoudelijk ook haar aanvraag klassiek gemotiveerd ten aanzien van een klassieke aanvraag 9 bis met elementen die zowel de ontvankelijkheid als de gegrondheid van de vordering raakten.

- *Tot slot dient te worden vastgesteld dat de vernietigde instructie alleszins steeds voorgesteld werd als een instructie "betreffende de toepassing van het oude artikel 9. lid 3 en van het artikel 9 bis van de wet van 15.12.1980", hetzij eigenlijk een verduidelijking van de bestaande of eerdere wetgeving;*

(...)

U verklaarde een asielaanvraag te hebben ingediend in België omdat u graag in de nabijheid van uw broer, zus en kleindochter wil zijn (CGVS, p. 9-10). Deze motieven zijn van persoonlijke (familiale) aard en ressorteren als dusdanig niet onder het toepassingsgebied van de Vluchtelingenconventie, die voorziet in internationale bescherming voor personen die een gegronde vrees voor vervolging koesteren wegens hun ras, nationaliteit, religie, hun behoren tot een sociale groep of hun politieke overtuiging. Evenmin zijn er zwaarwegende gronden om aan te nemen dat u een reëel risico zou lopen op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. U verklaarde overigens expliciet dat u in Servië geen problemen kende met andere burgers. Ook met de Servische autoriteiten verklaarde u geen noemenswaardige problemen te hebben gekend. Ze lieten u niet toe op de markt te verkopen, maar u gaf zelf toe dat u niet over een vergunning beschikte (CGVS, p. 10).

Daarnaast dient ook te worden rekening gehouden met de gelegenheid dat de asielaanvraag van de verzoekende partij niet volgens de "normale" procedure gevoerd en behandeld werd, doch in het kader van de toepassing van artikel 57/6/1 van de wet van 15.12.1980.

De asielaanvraag werd inderdaad niet in overweging genomen, daar de verzoekende partij als afkomstig uit een veilig land, SERVIE, beschouwd werd;

De aanvraag werd derhalve niet ten gronde onderzocht, zodat niet kan worden gesteld dat de verzoekende partij haar motieven ten gronde onderzocht werden, Zodat deze motieven uitsluiten in het kader van de aanvraag steunende op art 9 bis van de wet van 15.12.1980 voor gevolg zou hebben dat deze "motieven" op geen enkel ogenblik dienend kunnen worden aangevoerd;

Dat verder ook kan worden opgeworpen dat de onmogelijkheid om terug te keren in het kader van de asielaanvraag niet op dezelfde criteria steunt als de bijzondere moeilijkheid om terug te keren zoals geeist in het kader van artikel 9 bis.

Stellen dat niet ten gronde onderzochte mogelijke asielmotieven op grond van artikel 57/6/1 van de wet van 15.12.1980 niet meer mogen worden aangehaald als uitzonderlijke omstandigheden in het kader van artikel 9 bis van de wet van 15.12.1980 KAN DERHALVE NIET WORDEN WZEERHOUDEN

Uit de beslissing blijkt niet dat de overheid een afweging heeft gemaakt van de "wederzijdse" belangen , alvorens een beslissing te nemen.

Meer bepaald blijkt niet uit de beslissing dat de overheid rekening heeft gehouden met AL DIE JAREN die verzoekende partij in België degelijk heeft doorgebracht , volledig legaal en onder haar aangegeven , echte identiteit en nationaliteit, een reeds langdurige periode gedurende dewelke verzoekende partij zich in België volledig geankerd heeft op sociaal en economisch gebied zodat een terugkeer uiteraard heel moeilijk is, en deze periode heeft afgewogen tav van de heel lange , onredelijke behandelingsperiode voor de regularisatieaanvraag.

Dat de beslissing derhalve dient te worden vernietigd, daar zij de aangehaalde middelen en beginsel schendt, in het bijzonder de formele motiveringsplicht en het evenredigheidsbeginsel.

Dat verder dient te worden vastgesteld dat de beslissing het langdurig verblijf van verzoekende partij niet onderzoekt als mogelijke buitengewone omstandigheid die een terugkeer moeilijk zou maken.

De louter gestereotypeerde motivering beantwoordt niet aan de formele motiveringsplicht en schenden tevens het evenredigheidsbeginsel en de zorgvuldigheidsplicht.

De rechtspraak van de Raad van State bepaalt dat:

"Uitzonderlijke omstandigheden zijn geen omstandigheden wegens overmacht ; dientengevolge, is er bepaald dat ingevolge een bepaling in de omzendbrief van 09.10.1997 m.b.t. de toepassing van het art. 9 § 3 van de Wet van 15.12.1990 en gepubliceerd in het Belgisch Staatblad op 14.11.1997: "de betrokkene moet aantonen dat het hem onmogelijk is of bijzonder moeilijk om de toestemming aan te vragen om naar zijn land van herkomst terug te keren of naar een land waar hij mag verblijven (bv. ingevolge van oorlogsomstandigheden of ernstige ziekte)" ; dat het uitzonderlijk karakter van de aangehaalde omstandigheden door een vreemdeling onderzocht moet worden door de bevoegde overheid in elk afzonderlijk geval ; Vermits het bestaan van de uitzonderlijke omstandigheden bewezen is, door de Minister of zijn afgevaardigde, moet onderzoeken of de aangehaalde redenen door de betrokkene om een verblijfsvergunning van meer dan 3 maanden in België gerechtvaardigd is ; Vermits het onderzoek van de aanvraag 2 aspecten omhelst, de ontvankelijkheid ten gronde, sluit geenszins hetzelfde feit uit dat tezelfdertijd een uitzonderlijke omstandigheid toelaat een aanvraag in België in te dienen en een motief die de toekenning van het verblijf rechtvaardigt C.E,73.025 van 09.04.1998;

Dat er in deze ernstige omstandigheden aanwezig zijn om de aanvraag te doen van op Belgisch grondgebied om dat men niet kan verwachten dat verzoekende partij terug naar haar land van herkomst gaan, enerzijds gezien haar financiële toestand doch anderzijds gezien de interne etnische en socio-economische problemen in haar eigen land;

Niet het onvoorziene en zeldzaam karakter van de feiten dienen aangetoond te worden maar veeleer dat een aanvraag in het buitenland alle omstandigheden in acht genomen een buitengewone inspanning zou betekenen voor betrokkene:

- Rv. St. nr 6962 dd. 11.07.1996, TVR 97/4, p. 385"

En

« Considérant qu'un long séjour passé en Belgique peut, en raison des attachés qu'un étranger a pu y créer pendant cette période, constituer à la fois des circonstances exceptionnelles justifiant que la demande d'autorisation de séjour fondée sur l'article 9, alinéa 3, de la 101 du 15 décembre 1980 soit introduite en Belgique, plutôt qu'à l'étranger et des motifs justifiant que l'autorisation de séjour soit accordée (C.E., n° 84.658 du 13 janvier 2000).

Considérant qu'un long séjour passé en Belgique peut, en raison des attachés qu'un étranger a pu y créer pendant cette période, constituer à la fois des circonstances exceptionnelles justifiant que la demande d'autorisation de séjour fondée sur l'article 9, alinéa 3, de la 101 du 15 décembre 1980 soit introduite en Belgique, plutôt qu'à l'étranger et des motifs justifiant que l'autorisation de séjour soit accordée » (C.E., n° 84.658 du 13 janvier 2000).

• Kortom dient te worden vastgesteld dat de beslissing de integratie elementen die door de attaché zelf opgesomd worden , niet betwist.

• Werkelijk onderzoek dient en mag worden verstaan als een onderzoek die minstens ondermeer de elementen die naar een duurzame lokale verankering in België wijzen

• Terzake blijkt niet dat dergelijk onderzoek verricht werd en de beslissing zegt met geen woord, waarom deze integratie elementen en waarom deze familiale omstandigheden, (waaronder heel droevigen die een depressie kunnen genereren) geen reden mogen zijn voor een in aanmerking komen tot een machtiging tot verblijf als buitengewone omstandigheid (en ten gronde);

De beslissing schendt hierbij de formele motiveringsplicht en dient derhalve te worden vernietigd.

Verder stelt de beslissing dat de verzoekende partij haar aanvraag zou steunen op de instructie van 19.07.09 , en stelt dat deze niet van toepassing zijn

• De verzoekende partij heeft haar aanvraag ingediend met verwijzing niet alleen naar artikel 9 bis en de instructie die vernietigd werd door de Raad van State, maar ook naar de onderhandelingen die geleid hadden tot de instructie.

- De beslissing stelt dat de criteria van de instructie niet meer van toepassing zijn, gelet op de vernietiging van de instructie door de Raad van State ;
- Dat vooreerst dient te worden vastgesteld dat deze stelling volledig in tegenstrijd is met de door de DVZ eerder genomen standpunt dat wellicht algemeen gekend is , nl

« L'intéressé indique également vouloir être régularisée sur base de l'instruction du 19.07.2009 concernant l'application de « article 9bis de la loi sur les étrangers. Il est de notoriété publique que cette instruction a été annulée par le Conseil d'État en date du 11.12.2009. Suite à cette annulation, le Secrétaire d'état pour la politique d'Asile et de Migration, M. Melchior Wathelet, s'est engagé publiquement à continuer à appliquer les critères tels que décrits dans « instruction du 19.07.2009 en vertu de son pouvoir discrétionnaire. « vb SP 5720603»

EN

« Rekening houdende met de uitgestippelde criteria en de daaraan gekoppelde voorwaarden in de instructie van 19/0712009 van de Staatssecretaris voor Migratie-en Asielbeleid, dhr. M. Wathelet. Rekening houdende met het arrest van de Raad van State nr. 198.769 van 9 december 2009 die de instructie dd. 19/0712009 betreffende de toepassing van het vroegere art.9, lid 3 en van art.9BIS van de vreemdelingenwet van 15 december 1980 heeft vernietigd.

Rekening houdende met de verklaring van de Staatssecretaris voor Migratie-en Asielbeleid, dhr. M. Wathelet op 11 december 2009 naar aanleiding van de beslissing tot vernietiging van de voornoemde richtlijn door de Raad van State:

"De Staatssecretaris Voor Migratie-en Asielbeleid bevestigt, met in acht name van het arrest, dat de gedragslijnen (criteria) die hij zich ten gronde had gesteld in uitvoering van het regeerakkoord, gerespecteerd blijven." "Met inachtneming van deze vernietiging zullen deze criteria wat de grond betreft en in het kader van de analyse van de individuele dossiers, gerespecteerd worden."

"In het kader van de individuele behandeling zal de Staatssecretaris zijn discretionaire bevoegdheid uitvoeren zoals bepaald door de wet. Hij garandeert de rechtszekerheid. Voor de dossiers die ten gronde de duurzame lokale verankering inroepen, blijft de termijn van 15.09.2009 tot 15.12.2009 behouden." Vb Ref DV 5583969

- De beslissing miskent de draagwijdte die aan de rechtspraak van de Raad van State ivm de vernietigde Instructie dient te worden toegekend en ontkent tot het bestaan van criteria die allerminstens als richtlijn kunnen blijven dienen, binnen het kader van de dicretionnaire bevoegdheid van de Minister en of de Staatssecretaris;

- De Raad van State heeft inderdaad in een Arrest nr. 215.571 van 5 oktober 2011 in de zaak A. 198.554/XIV-32.682 XIV-, p. 32.682-5/6; XIV- 32.682-4/6 het volgende gesteld :

"Met het bestreden arrest wordt uitspraak gedaan over de wettigheid van een beslissing waarmee een aanvraag om machtiging tot verblijf met toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet ongegrond wordt verklaard. Artikel 9bis bevat geen criteria waaraan de aanvraag om machtiging tot verblijf moet voldoen om gegrond te worden verklaard noch criteria die ertoe leiden de aanvraag ongegrond te verklaren.

Het kernkabinet heeft in een "instructie" van 19 juli 2009 wel bepaalde specifieke "humanitaire" situaties omschreven die de toekenning kunnen rechtvaardigen van een machtiging tot verblijf van een vreemdeling in toepassing van het oude artikel 9, derde lid en van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet. Die instructie is met 's Raads arrest nr. 198.769 van 9 december 2009 vernietigd omdat zij "het mogelijk maakt dat vreemdelingen die zich in de erin omschreven voorwaarden bevinden ervan ontslagen worden aan te tonen dat er in hun geval buitengewone omstandigheden voorhanden zijn, terwijl enkel de wetgever dit vermag te doen", omdat "door dit in de bestreden instructie te doen een aan de wetgever voorbehouden domein wordt betreden" en omdat "uit het bovenstaande volgt dat de bestreden instructie voor vernietiging vatbaar is aangezien ze een nieuwe rechtsregel aan de rechtsorde toevoegt".

In de beslissing van de staatssecretaris voor Migratie- en Asielbeleid van 26 augustus 2010, die tot het bestreden arrest heeft geleid, wordt gesteld dat de betrokkene op basis van de hoger genoemde instructie van 19 juli 2009 wil worden geregulariseerd, dat deze instructies "zoals algemeen bekend" op 11 december 2009 door de Raad van State werden vernietigd en dat de staatssecretaris voor Migratie-en Asielbeleid, "(z)oals eveneens algemeen bekend, (...) zich (heeft) geëngageerd om binnen zijn discretionaire bevoegdheid de criteria voor regularisatie zoals beschreven in eerder vernoemde instructie te blijven toepassen." Hierna wordt in die beslissing het volgende overwogen: "Aangezien betrokkene pas is aangekomen in België op 11.01.2008, voldoet betrokkene niet aan de voorwaarden inzake verblijfsduur die noodzakelijk zijn om in aanmerking te komen voor regularisatie op basis van één van de criteria van de vernietigde instructie van 19 juli 2009. Het feit dat betrokkene sinds januari 2008 in België verblijft, verschillende cursussen Nederlands heeft gevolgd, de Franse taal zou beheersen, werkwilbig is, een vriendenkring zou hebben opgebouwd en hiervan getuigenverklaringen voorlegt, kan niet weerhouden worden als een grond voor regularisatie. Ondanks deze elementen aangaande de

integratie van betrokkene, doet dit niet af aan de voorwaarden gesteld door de instructies dd. 19.07.2009. (...)”.

Anders dan in het bestreden arrest wordt geoordeeld, gaat het daarbij niet meer om de uitoefening van een discretionaire bevoegdheid. Uit het bovenstaande citaat van de beslissing van 26 augustus 2010 blijkt immers dat de aanvraag om machtiging tot verblijf uitsluitend ongegrond is verklaard omdat niet aan de voorwaarde van de verblijfsduur uit de (vernietigde) instructie is voldaan. Die voorwaarde wordt als een dwingende regel toegepast, waarbij de bevoegde staatssecretaris over geen enkele appreciatiemogelijkheid meer beschikt en die dus in strijd is met de in het bestreden arrest voorgehouden discretionaire bevoegdheid.

Artikel 9bis van de Vreemdelingenwet bevat geen voorwaarde inzake verblijfsduur, zodat de staatssecretaris op die manier zelf een voorwaarde aan de wet heeft toegevoegd.

Door zich in het bestreden arrest bij het standpunt van de bevoegde staatssecretaris aan te sluiten en eveneens naar diens discretionaire bevoegdheid te verwijzen om zich alsnog op de criteria van de vernietigde instructie van 19 juli 2009 te steunen, heeft de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen toegelaten dat bindende voorwaarden aan artikel 9bis van de Vreemdelingenwet worden toegevoegd en heeft hij die bepaling dus geschonden.”

Dat de sanctie derhalve enkel het dwingende karakter betreft die door de DVZ en of de RVV aan de instructie toegekend werd;

Het is echter ook zo dat zelfs bij gebrek aan wettelijke criteria opgesomd in artikel 9 bis, het redelijk is van de Staatssecretaris te verwachten en het zich omwille van de rechtszekerheid opdringt dat zij de richtlijnen en aanwijzingen die vastgesteld werden na langdurige onderhandelingen toepast en individualiseert naargelang de inhoud van de aanvraag en het individu;

Dat de motivatie zich derhalve niet meer kan beperken tot een afwijzing door gestereotypeerde motieven die eerder beweringen zijn en die niet het specifieke voorgelegd geval beantwoorden;

De beslissing schendt de aangehaalde middelen en dient te worden vernietigd.”

2.2. In de nota repliceert de verwerende partij het volgende:

“In een eerste en enig middel beroept verzoeker zich op een schending van artikel 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de formele motivering van bestuurshandelingen, de zorgvuldigheidsplicht, het evenredigheidsbeginsel, het principe van machtsoverschrijding en artikel 3 en 8 van het EVRM.

Verzoeker betoogt dat de onmogelijkheid om terug te keren naar Servië in het kader van een asielaanvraag niet op dezelfde criteria steunt als de bijzondere moeilijkheid om terug te keren in de zin van artikel 9bis van de vreemdelingenwet. Verwerende partij kan niet motiveren dat de niet ten gronde onderzochte asielmotieven niet kunnen ingeroepen worden als buitengewone omstandigheid. Er blijkt niet dat het bestuur een voldoende afweging heeft gemaakt. Hij verwijst naar: zijn langdurig legaal verblijf in België en het feit dat hij hier verankerd is en de onredelijke lange behandelingstermijn van de regularisatieaanvraag. Verzoeker meent zich te kunnen blijven steunen op de vernietigde criteria van de instructie van 2009, m.n. omdat deze criteria als richtlijn moeten worden gehanteerd, omwille van de rechtszekerheid.

Verwerende partij heeft de eer te antwoorden dat de asielaanvraag van verzoeker inderdaad werd afgewezen op basis van het oude artikel 57/6/1, eerste lid van de vreemdelingenwet. Dit artikel liet de Commissaris-generaal toe een asielaanvraag niet in overweging te nemen wanneer de aanvrager afkomstig is uit een veilig land én uit zijn verklaringen niet duidelijk blijkt dat er, wat hem betreft, een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 en 48/4 van de vreemdelingenwet bestaat. In tegenstelling tot wat verzoeker voorhoudt werd zijn asielaanvraag dus wel degelijk ten gronde onderzocht en werd geoordeeld dat er op basis van zijn verklaringen geen nood is aan internationale bescherming. In die zin kan de gemachtigde van de staatssecretaris wel degelijk verwijzen naar de negatieve beslissing van het CGVS en motiveren dat de door verzoeker aangehaalde buitengewone omstandigheid, m.n. discriminatie omwille van zijn Roma-afkomst, niet weerhouden kan worden.

De instructie van 19 juli 2009 werd, zoals verzoekende partij zelf aangeeft, vernietigd bij arrest van de Raad van State met arrest nummer 198.769 van 9 december 2009 omdat ze “het mogelijk maakt dat vreemdelingen die zich in de daarin omschreven voorwaarden bevinden ervan ontslagen worden aan te tonen dat er in hun geval buitengewone omstandigheden voorhanden zijn, terwijl enkel de wetgever dit vermag te doen”, omdat “door dit in de bestreden instructie te doen, een aan de wetgever voorbehouden domein wordt betreden” en omdat “uit het bovenstaande volgt dat de bestreden instructie voor vernietiging vatbaar is aangezien ze een nieuwe rechtsregel aan de rechtsorde toevoegt”.

De vernietigde instructie werd ingevolge de vernietiging ervan ex tunc uit het rechtsverkeer gehaald, zodat de gemachtigde er geen toepassing van kon maken en verzoekende partij er zich niet op kan beroepen. De RVV vermag ook niet te toetsen aan de bedoelde instructie in de mate dat criteria zijn opgenomen die niet te verzoenen zijn met de wettelijke bepalingen in zoverre zij voorbijgaan aan de erin

vastgestelde vereiste van het aangetoond zijn van buitengewone omstandigheden. Het zijn precies deze criteria waarvan verzoekende partij de toepassing vraagt. Hieruit kan geen rechtsmiddel geput worden om tot de onwettigheid van de bestreden beslissing te besluiten (zie RVV nr. 204 764 d.d. 31 mei 2018). In de bestreden beslissing wordt terecht gemotiveerd dat de elementen van lang verblijf en integratie in België behoren tot de gegrondheidsfase, die thans niet aan de orde is. Geheel ten overvloede kan hieraan worden toegevoegd dat hoewel verzoeker in het verleden inderdaad een langdurig legaal verblijf in België heeft gehad, niet wegneemt dat hij op 26 oktober 2010 van ambtswege geschrapt werd om vervolgens 7 jaar later, d.d. 16 oktober 2017 vanuit Servië terug te keren naar België. Het is derhalve niet aannemelijk dat verzoeker, ondanks een langdurig legaal verblijf in België tot 2010, niet zou kunnen terugkeren naar Servië om van daaruit de aanvraag om machtiging tot verblijf te kunnen indienen. Dezelfde redenering kan gehanteerd worden voor de aanwezigheid van zijn familieleden in België: een zus, schoonzoon en kleindochter: hij heeft aangetoond dat hij lange tijd van zijn familie gescheiden heeft geleefd, zodat een tijdelijke terugkeer met het oog op het zich in regel stellen met de vreemdelingenwetgeving, niet kennelijk onredelijk is. Bovendien woont verzoeker niet samen met deze familieleden en toont hij niet aan afhankelijk te zijn van hen. Verzoeker verwijst naar een depressie (en nood aan bijstand van de familieleden), zonder enig medisch attest toe te voegen. Geheel ten overvloede dient nog te worden vastgesteld dat verzoeker de verwantschap met zijn Belgische kleindochter geenszins aantoont. Verzoeker beperkt zich immers tot het voorleggen van een identiteitsdocument, waaruit geen verwantschapsband blijkt. Verzoeker maakt niet aannemelijk dat het voor hem bijzonder moeilijk is om terug te keren naar Servië om van daaruit de aanvraag in te dienen. Om die reden werd de aanvraag terecht onontvankelijk verklaard. Het enig middel is niet ernstig.”

2.3.1. Verzoeker voert de schending van de artikelen 3 en 8 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij wet van 13 mei 1955 (hierna: EVRM) aan maar laat na om deze met concrete gegevens uiteen te zetten. Luidens artikel 39/78 *juncto* artikel 39/69, § 1, tweede lid, 4° van de vreemdelingenwet moet het verzoekschrift op straffe van nietigheid “*een uiteenzetting van de feiten en middelen bevatten die ter ondersteuning van het beroep worden ingeroepen*”. Onder “middel” wordt begrepen een voldoende duidelijke omschrijving van de door de bestreden beslissing overtreden rechtsregel of rechtsprincipe en van de wijze waarop die rechtsregel of dat rechtsprincipe door de bestreden beslissing wordt geschonden (RvS 22 januari 2010, nr. 199.798). Te dezen zet verzoeker in zijn verzoekschrift niet uiteen op welke wijze hij de artikelen 3 en 8 van het EVRM door de bestreden beslissingen geschonden acht. Het enig middel is, wat dit betreft, niet ontvankelijk.

2.3.2. De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals voorgeschreven door de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen heeft tot doel de burger, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een “afdoende” wijze. Het begrip “afdoende” impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De bestreden beslissing moet duidelijk het determinerend motief aangeven op grond waarvan de beslissing is genomen. In de motieven van de eerste bestreden beslissing wordt verwezen naar de toepasselijke rechtsregel, namelijk artikel 9*bis* van de vreemdelingenwet. Tevens bevat de eerste bestreden beslissing een motivering in feite, met name dat de aangehaalde elementen geen buitengewone omstandigheid vormen waarom verzoeker de aanvraag niet kan indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland.

Ook de tweede bestreden beslissing verwijst naar de toepasselijke rechtsregel, met name artikel 7, eerste lid, 2° van de vreemdelingenwet. Tevens bevat ook deze beslissing een motivering in feite, met name dat verzoeker verklaarde op 16 oktober 2017 in België te zijn aangekomen, dat zijn asielpprocedure ingediend op 24 oktober 2017 negatief werd afgesloten op 5 juni 2018 zodat de maximale duur van 90 dagen op een periode van 180 dagen ruimschoots werd overschreden.

Verzoeker werpt op dat de lange duur van zijn verblijf niet werd onderzocht als een mogelijke buitengewone omstandigheid die een terugkeer moeilijk zou maken. Hij voert aan dat de louter stereotiepe motivering niet beantwoordt aan de formele motiveringsplicht. Verzoeker stipt aan dat zijn integratie niet wordt betwist. Hij werpt op dat geen onderzoek werd verricht naar en de bestreden beslissing met geen woord rept over zijn elementen van integratie en waarom de familiale omstandigheden geen buitengewone omstandigheden uitmaken.

In de eerste bestreden beslissing wordt in tegenstelling tot wat verzoeker voorhoudt wel degelijk gemotiveerd over zijn familiale omstandigheden, met name:

“Betrokkene beroept zich op het feit dat hij verschillende familieleden heeft in België, waaronder zijn zus, schoonzoon en kleindochter en dat hij nood heeft aan hun steun om zijn depressie te boven te komen. Echter, allereerst stellen we vast dat betrokkene geen enkel medisch attest voorlegt waaruit zou blijken dat hij lijdt aan een depressie en dat hij hiervoor behandeld en begeleid wordt. Bovendien blijkt uit de woonstcontrole in het kader van huidige aanvraag 9bis dat betrokkene alleen woont. Evenmin legt betrokkene bewijzen van steun voor. Het gaat dus om een loutere bewering die niet gestaafd wordt door enig begin van bewijs. Een loutere bewering is onvoldoende om aanvaard te worden als buitengewone omstandigheid. Het feit dat zijn zus, V. R. (...) – RR xxx, de Belgische nationaliteit verworven heeft evenals zijn schoonzoon D. S. (...) (door betrokkene omschreven als zijn schoonbroer) en dat betrokkene nog andere familieleden met legaal verblijf zou hebben, kan niet weerhouden worden als buitengewone omstandigheid. Het hebben van familieleden in België ontslaat betrokkene geenszins van de verplichting om zijn aanvraag in te dienen via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van ophoud in het buitenland. Evenmin kan dit element worden aangewend als zijnde een belemmering om terug te keren naar het land van herkomst om daar een aanvraag in te dienen. Bovendien betreft de verplichting om terug te keren slechts een eventuele tijdelijke verwijdering van het grondgebied. Volledigheidshalve merken we op dat betrokkene geen enkel stuk voorlegt met betrekking tot zijn Belgische kleindochter. Bovendien bewijst betrokkene de familiebanden niet. Het louter voorleggen van een verklaring en/of de identiteits- of verblijfskaart van de personen waarop betrokkene zich beroept, heeft onvoldoende bewijskracht om te kunnen spreken van verwantschap. De verplichting om terug te keren naar het land van herkomst betekent bovendien geen breuk van de familiale relaties maar enkel een eventuele tijdelijke verwijdering van het grondgebied wat geen ernstige of moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt. Volledigheidshalve merken we op dat betrokkene geen gezinscel vormt met zijn familieleden en dat hij bovendien jarenlang in Servië verbleven heeft voordat hij op 16.10.2017 terug naar België kwam. Betrokkene toont aldus zelf aan dat hij perfect in staat is om gedurende langere periode gescheiden te leven van zijn in België wonende familieleden. Dit element kan dan ook niet aanvaard worden als buitengewone omstandigheid.” Aldus wordt genoegzaam gemotiveerd waarom de familiale omstandigheden van verzoeker geen buitengewone omstandigheid uitmaken.

Ook over de lange duur van verzoekers verblijf en de elementen van integratie wordt in de eerste bestreden beslissing uitdrukkelijk gemotiveerd, met name dat *“(d)e elementen van lang verblijf en integratie (met name het feit dat hij reeds jaren in België gekend zou zijn, dat hij voor de eerste keer naar België kwam in 1994, dat hij een heel positieve instemming en wilskracht zou hebben om een nieuw leven op te starten, dat hij hier een stevige en langdurige vriendenkring opgebouwd zou hebben, dat hij goed geïntegreerd zou zijn in de samenleving, dat hij werkwilleg zou zijn en dat hij verschillende getuigenverklaringen voorlegt) (...) niet als buitengewone omstandigheid aanvaard (kunnen) worden, aangezien deze behoren tot de gegrondheid van de aanvraag en bijgevolg in deze fase niet behandeld worden”*, waarbij wordt verwezen naar het arrest nr. 198.769 van 9 december 2009 van de Raad van State, waarin wordt gesteld dat *“omstandigheden die bijvoorbeeld betrekking hebben op de lange duur van het verblijf in België, de lange duur van de asielprocedure, de goede integratie, het zoeken naar werk, het hebben van vele vrienden en kennissen, de gegrondheid van de aanvraag betreffen en derhalve niet kunnen verantwoorden waarom deze in België, en niet in het buitenland, is ingediend”*. Aldus wordt genoegzaam gemotiveerd waarom de integratie van verzoeker en de lange duur van zijn verblijf geen buitengewone omstandigheid uitmaken.

De plicht tot uitdrukkelijke motivering houdt niet in dat de administratieve overheid de motieven van de gegeven redenen van de beslissing moet vermelden. Zij dient dus niet verder te motiveren, zodat derhalve de uitdrukkelijke motivering niet inhoudt dat de beslissende overheid voor elke overweging in haar beslissing het waarom of uitleg dient te vermelden.

Tevens dient te worden opgemerkt dat indien een beslissing gemotiveerd is met algemene overwegingen of zelfs een voorbeeld zou zijn van een stereotiepe, geijkte en gestandaardiseerde motivering, wat in deze zaak niet het geval is, dit louter feit op zich alleen nog niet betekent dat de

bestreden beslissing niet naar behoren gemotiveerd is (RvS 27 oktober 2006, nr. 164.171 en RvS 27 juni 2007, nr. 172.821).

Een schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen wordt niet aangetoond.

2.3.3. Uit het verzoekschrift blijkt dat verzoeker de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt en verzoeker bijgevolg de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert, zodat dit onderdeel van het middel vanuit dat oogpunt wordt onderzocht. Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht is de Raad niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

De materiële motiveringsplicht wordt onderzocht in het licht van de aangevoerde schending van de artikelen 9bis en 57/6/1 van de vreemdelingenwet.

Artikel 9 van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

“Om langer dan de in artikel 6 bepaalde termijn in het Rijk te mogen verblijven, moet de vreemdeling die zich niet in een der in artikel 10 voorziene gevallen bevindt, daartoe gemachtigd worden door de Minister of zijn gemachtigde.

Behoudens de in een internationaal verdrag, in een wet of in een koninklijk besluit bepaalde afwijkingen, moet deze machtiging door de vreemdeling aangevraagd worden bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland.”

Artikel 9bis van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

“§ 1 In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven.

(...)

§ 2 Onverminderd de andere elementen van de aanvraag, kunnen niet aanvaard worden als buitengewone omstandigheden en worden onontvankelijk verklaard:

1° elementen die reeds aangehaald werden ter ondersteuning van een asielaanvraag in de zin van de artikelen 50, 50bis, 50ter en 51 en die verworpen werden door de asiendiensten, met uitzondering van elementen die verworpen werden omdat ze vreemd zijn aan de criteria van de Conventie van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3, en aan de criteria voorzien in artikel 48/4 met betrekking tot de subsidiaire bescherming of omdat de beoordeling ervan niet behoort tot de bevoegdheid van die instanties;

2° elementen die in de loop van de procedure ter behandeling van de asielaanvraag in de zin van artikel 50, 50bis, 50ter en 51 hadden moeten worden ingeroepen, aangezien zij reeds bestonden en gekend waren voor het einde van deze procedure;

3° (...)

4° (...)

§ 3 (...)”

Artikel 57/6/1 van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

“§ 1. De Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen kan een verzoek om internationale bescherming volgens een versnelde procedure behandelen, indien :

a) de verzoeker bij de indiening van zijn verzoek om internationale bescherming en de toelichting van de feiten alleen aangelegenheden aan de orde heeft gesteld die niet ter zake doen om uit te maken of hij in aanmerking komt voor internationale bescherming; of

b) de verzoeker afkomstig is uit een veilig land van herkomst zoals bedoeld in paragraaf 3; of

c) de verzoeker de autoriteiten heeft misleid door omtrent zijn identiteit en/of nationaliteit valse informatie of documenten te verstrekken of door relevante informatie of documenten die een negatieve invloed op de beslissingen hadden kunnen hebben, achter te houden; of

- d) de verzoeker waarschijnlijk, te kwader trouw, een identiteits- of reisdocument dat ertoe kon bijdragen dat zijn identiteit of nationaliteit werd vastgesteld, heeft vernietigd of zich daarvan heeft ontdaan; of
- e) de verzoeker kennelijk incoherente en tegenstrijdige, kennelijk valse of duidelijk onwaarschijnlijke verklaringen heeft afgelegd die tegenstrijdig zijn met voldoende geverifieerde informatie over het land van herkomst, waardoor zijn bewering alle overtuigingskracht wordt ontnomen met betrekking tot de vraag om internationale bescherming; of
- f) de verzoeker een volgend verzoek om internationale bescherming heeft ingediend dat ontvankelijk werd verklaard overeenkomstig artikel 57/6/2, § 1, eerste lid; of
- g) de verzoeker enkel een verzoek doet om de uitvoering van een eerdere of van een op handen zijnde beslissing die tot zijn teruggedrijving of verwijdering zou leiden uit te stellen of te verijdelen; of
- h) de verzoeker het grondgebied onrechtmatig is binnengekomen of zijn verblijf op onrechtmatige wijze heeft verlengd en zich, gezien de omstandigheden van zijn binnenkomst, zonder gegronde reden niet zo snel mogelijk bij de autoriteiten heeft aangemeld of geen verzoek om internationale bescherming heeft gedaan; of
- i) de verzoeker weigert te voldoen aan de verplichting om zijn vingerafdrukken te laten nemen zoals bedoeld in artikel 51/3; of
- j) er ernstige redenen zijn om aan te nemen dat de verzoeker een gevaar vormt voor de nationale veiligheid of de openbare orde, of de verzoeker onder dwang werd verwijderd om ernstige redenen van nationale veiligheid of openbare orde.

In het eerste lid, f), bedoelde geval neemt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen een beslissing inzake het verzoek om internationale bescherming binnen een termijn van 15 werkdagen, nadat hij een beslissing tot ontvankelijkheid van het verzoek heeft genomen.

In alle andere, in het eerste lid bedoelde gevallen, neemt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen een beslissing inzake het verzoek om internationale bescherming binnen een termijn van 15 werkdagen, na ontvangst van het verzoek dat door de minister of zijn gemachtigde werd overgezonden.

Voor de toepassing van deze bepaling worden als werkdagen beschouwd, alle dagen, behalve zaterdag, zon- of feestdagen.

§ 2. In het geval van weigering van internationale bescherming en indien de verzoeker om internationale bescherming zich in één van de gevallen vermeld in paragraaf 1, eerste lid, a) tot j) bevindt, kan de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen dit verzoek als kennelijk ongegrond beschouwen.

§ 3. De Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen is bevoegd om de internationale bescherming te weigeren aan een onderdaan van een veilig land van herkomst of aan een staatloze die voorheen in dat land zijn gewone verblijfplaats had, wanneer de vreemdeling geen substantiële redenen heeft opgegeven om het land in zijn specifieke omstandigheden niet als een veilig land van herkomst te beschouwen ten aanzien van de vraag of hij voor erkenning als persoon die internationale bescherming geniet in aanmerking komt.

Een land van herkomst wordt als veilig beschouwd wanneer op basis van de rechtstoestand, de toepassing van de rechtsvoorschriften in een democratisch stelsel en de algemene politieke omstandigheden kan worden aangetoond dat er algemeen gezien en op duurzame wijze geen sprake is van vervolging in de zin van het internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951, zoals bepaald in artikel 48/3 of dat er geen zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat de asielzoeker een reëel risico loopt op het lijden van ernstige schade, zoals bepaald in artikel 48/4. Hierbij dient onder meer rekening te worden gehouden met de mate waarin bescherming geboden wordt tegen vervolging of mishandeling door middel van:

- a) de wetten en voorschriften van het land en de wijze waarop deze in de praktijk worden toegepast;
- b) de naleving van de rechten en vrijheden neergelegd in het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, het Internationaal Verdrag inzake burgerrechten en politieke rechten of het Verdrag tegen foltering, in het bijzonder de rechten waarop geen afwijkingen uit hoofde van artikel 15, § 2, van voornoemd Europees Verdrag zijn toegestaan;
- c) de naleving van het non-refoulement beginsel;
- d) het beschikbaar zijn van een systeem van daadwerkelijke rechtsmiddelen tegen schending van voornoemde rechten en vrijheden.

De beoordeling of een land een veilig land van herkomst is dient te steunen op een reeks informatiebronnen waaronder in het bijzonder informatie uit andere lidstaten van de Europese Unie, Het Europees Ondersteuningsbureau voor asielzaken, de Hoge Commissaris van de Verenigde Naties voor de Vluchtelingen, de Raad van Europa en andere relevante internationale organisaties.

Op gezamenlijk voorstel van de minister en de minister van Buitenlandse Zaken en nadat de minister het advies van de Commissaris-generaal voor Vluchtelingen en de Staatlozen heeft ingewonnen,

bepaalt de Koning, bij een besluit vastgesteld na overleg in de Ministerraad, ten minste eenmaal per jaar de lijst van veilige landen van herkomst. Deze lijst wordt meegedeeld aan de Europese Commissie.

Op het ogenblik dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen zijn beslissing nam ten opzichte van verzoeker, met name 19 januari 2018, luidde deze bepaling als volgt:

“De Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en Staatlozen is bevoegd om de aanvraag tot erkenning van de vluchtelingenstatus in de zin van artikel 48/3 of tot het bekomen van de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4, die ingediend wordt door een onderdaan van een veilig land van herkomst of door een staatloze die voorheen in dat land zijn gewone verblijfplaats had, niet in overweging te nemen wanneer uit zijn verklaringen niet duidelijk blijkt dat, wat hem betreft, een gegronde vrees voor vervolging bestaat in de zin van het internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondetekend te Genève op 28 juli 1951, zoals bepaald in artikel 48/3 of dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat hij een reëel risico loopt op het lijden van ernstige schade, zoals bepaald in artikel 48/4.

Een land van herkomst wordt als veilig beschouwd wanneer op basis van de rechtstoestand, de toepassing van de rechtsvoorschriften in een democratisch stelsel en de algemene politieke omstandigheden kan worden aangetoond dat er algemeen gezien en op duurzame wijze geen sprake is van vervolging in de zin van het internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondetekend te Genève op 28 juli 1951, zoals bepaald in artikel 48/3 of dat er geen zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat de asielzoeker een reëel risico loopt op het lijden van ernstige schade, zoals bepaald in artikel 48/4. Hierbij dient onder meer rekening te worden gehouden met de mate waarin bescherming geboden wordt tegen vervolging of mishandeling door middel van:

- a) de wetten en voorschriften van het land en de wijze waarop deze in de praktijk worden toegepast;*
- b) de naleving van de rechten en vrijheden neergelegd in het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, het Internationaal Verdrag inzake burgerrechten en politieke rechten of het Verdrag tegen foltering, in het bijzonder de rechten waarop geen afwijkingen uit hoofde van artikel 15, § 2, van voornoemd Europees Verdrag zijn toegestaan;*
- c) de naleving van het non-refoulement beginsel;*
- d) het beschikbaar zijn van een systeem van daadwerkelijke rechtsmiddelen tegen schending van voornoemde rechten en vrijheden.*

De beoordeling of een land een veilig land van herkomst is dient te steunen op een reeks informatiebronnen waaronder in het bijzonder informatie uit andere lidstaten van de Europese Unie, de Hoge Commissaris van de Verenigde Naties voor de Vluchtelingen, de Raad van Europa en andere relevante internationale organisaties.

Op gezamenlijk voorstel van de minister en de minister van Buitenlandse Zaken en nadat de minister het advies van de Commissaris-generaal voor Vluchtelingen en de Staatlozen heeft ingewonnen, bepaalt de Koning, bij een besluit vastgesteld na overleg in de Ministerraad, ten minste eenmaal per jaar de lijst van veilige landen van herkomst. Deze lijst wordt meegedeeld aan de Europese Commissie.

De in het eerste lid bedoelde beslissing wordt met redenen omkleed met vermelding van de omstandigheden van de zaak en moet getroffen worden binnen een termijn van vijftien werkdagen.”

2.3.4. Als algemene regel geldt dat een machtiging om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven door een vreemdeling moet worden aangevraagd bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van ophoud in het buitenland. In buitengewone omstandigheden wordt hem evenwel toegestaan die aanvraag te richten tot de burgemeester van zijn verblijfplaats in België. Enkel wanneer er buitengewone omstandigheden aanwezig zijn om het niet aanvragen van de machtiging bij de Belgische diplomatieke of consulaire vertegenwoordigers in het buitenland te rechtvaardigen, kan de verblijfsmachtiging in België worden aangevraagd.

De buitengewone omstandigheden waarvan sprake in artikel 9bis van de vreemdelingenwet mogen niet verward worden met de argumenten ten gronde die kunnen worden ingeroepen om een verblijfsmachtiging te verkrijgen. De toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet houdt met andere woorden een dubbel onderzoek in:

1. wat de regelmatigheid of de ontvankelijkheid van de aanvraag betreft: of er buitengewone omstandigheden worden ingeroepen om het niet aanvragen van de machtiging in het buitenland te rechtvaardigen en zo ja, of deze aanvaardbaar zijn. Zo dergelijke buitengewone omstandigheden niet blijken voorhanden te zijn, kan de aanvraag tot het verkrijgen van een verblijfsmachtiging niet in aanmerking worden genomen.

2. wat de gegrondheid van de aanvraag betreft: of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven. Desbetreffend beschikt de staatssecretaris c.q. de minister over een ruime appreciatiebevoegdheid.

Vooraleer te onderzoeken of er voldoende grond was om verzoeker een voorlopige verblijfsmachtiging toe te kennen, diende de verwerende partij na te gaan of verzoekers aanvraag wel regelmatig was ingediend, te weten of er aanvaardbare buitengewone omstandigheden werden ingeroepen om de aanvraag van de verblijfsmachtiging in België te verantwoorden.

In casu werd de aanvraag om machtiging tot verblijf onontvankelijk verklaard, hetgeen betekent dat de buitengewone omstandigheden die verzoeker heeft ingeroepen om te verantwoorden waarom hij geen aanvraag om machtiging tot verblijf in zijn land van oorsprong heeft ingediend, niet werden aanvaard of bewezen.

In zijn aanvraag van 5 maart 2018 heeft verzoeker het volgende aangehaald inzake de buitengewone omstandigheden:

- hij heeft Servië verlaten omdat hij zonder de hulp van familie en vrienden zijn depressie niet te boven kan komen;
- hij wordt in Servië gediscrimineerd omwille van zijn Romaorigine, verzoeker verwijst hierbij ook naar verklaringen van de heer Juncker tijdens zijn Balkantrip in februari 2018;
- naaste familieleden en vrienden verblijven in België, met name zijn zus en haar gezin en haar kleindochter en verzoeker heeft nood aan hun morele steun;
- sociaal isolement in Servië omwille van langdurig verblijf buiten Servië;
- de lange duur van zijn verblijf in België, hij heeft in België een stevige vriendenkring opgebouwd, is goed geïntegreerd in de Belgische samenleving en is werkwilbig;
- hij verwijst ook naar de omzendbrief van minister Turtelboom en “*de instructie van de Minister en Staatssecretaris voor Migratie en asielbeleid dd.17.07.09*” die onder meer als doel had een oplossing te beiden voor prangende humanitaire toestanden.

In de bestreden beslissing wordt hierop geantwoord zoals weergegeven onder punt 1. van dit arrest.

2.3.5. Verzoeker werpt op dat er rekening mee diende te worden gehouden dat zijn verzoek om internationale bescherming niet volgens “de normale procedure”, maar wel in toepassing van artikel 57/6/1 van de vreemdelingenwet werd behandeld. Verzoeker stipt aan dat zijn verzoek om internationale bescherming niet ten gronde werd onderzocht zodat niet kan worden gesteld dat zijn motieven (om niet terug te moeten keren naar Servië om van daaruit de aanvraag in te dienen) ten gronde werden onderzocht. Verzoeker werpt op dat wanneer hij deze argumenten niet kan aanbrengen in het kader van een aanvraag op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet deze argumenten op geen enkel moment kunnen worden aangevoerd. Verzoeker besluit dan ook dat het niet aanvaard kan worden dat niet ten gronde onderzochte mogelijke asielmotieven op grond van artikel 57/6/1 van de vreemdelingenwet niet meer kunnen worden aangehaald als uitzonderlijke omstandigheden in het kader van artikel 9bis van de vreemdelingenwet. Verzoeker werpt op dat niet blijkt dat de verwerende partij rekening heeft gehouden met al die jaren die hij in België heeft doorgebracht, volledig legaal en aangegeven onder zijn echte identiteit en nationaliteit. Hij stipt aan dat hij zich gedurende deze lange periode volledig geankerd heeft op sociaal en economisch vlak zodat een terugkeer heel moeilijk is en er niet blijkt dat dit werd afgewogen ten aanzien van de onredelijke lange behandelingsperiode voor de regularisatieaanvraag. Verzoeker werpt tevens nog op dat niet werd onderzocht of de lange duur van zijn verblijf een mogelijke buitengewone omstandigheid is die een terugkeer moeilijk zou maken. Verzoeker laat gelden dat er ernstige omstandigheden aanwezig zijn om de aanvraag te doen vanop het Belgisch grondgebied en men niet kan verwachten dat hij terug naar zijn land van herkomst kan gaan enerzijds gezien zijn financiële toestand maar anderzijds ook gezien de interne etnische en socio-economische problemen in zijn land van herkomst. Verzoeker werpt op dat waar in de eerste bestreden beslissing wordt uiteengezet dat de criteria van de instructie niet meer van toepassing zijn gelet op de vernietiging van de instructie door de Raad van State dit standpunt volledig in tegenstrijd is met het door de Dienst Vreemdelingenzaken eerder genomen standpunt. Verzoeker voert aan dat de eerste bestreden beslissing de draagwijdte van de rechtspraak van de Raad van State in verband met de vernietigde instructie van 19 juli 2009 miskent en het bestaan van criteria die allermindstens als richtlijn kunnen blijven dienen binnen het kader van de discretionaire bevoegdheid van de verwerende partij.

2.3.5.1. Verzoeker werpt op dat er rekening mee diende te worden gehouden dat zijn verzoek om internationale bescherming niet volgens “de normale procedure”, maar wel in toepassing van artikel

57/6/1 van de vreemdelingenwet werd behandeld. Verzoeker erkent dat zijn verzoek om internationale bescherming niet in overweging werd genomen omdat hij afkomstig is uit een veilig land van herkomst, zijnde Servië. Verzoeker stipt aan dat zijn verzoek om internationale bescherming niet ten gronde werd onderzocht zodat niet kan worden gesteld dat zijn motieven ten gronde werden onderzocht. Verzoeker werpt op dat wanneer hij deze argumenten niet kan aanbrengen in het kader van een aanvraag op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet deze argumenten op geen enkel moment kunnen worden aangevoerd. Verzoeker stipt aan dat de beoordeling van een verzoek om internationale bescherming op andere criteria berust dan de bijzondere moeilijkheid om terug te keren zoals vereist door artikel 9bis van de vreemdelingenwet. Verzoeker besluit dan ook dat het niet aanvaard kan worden dat niet ten gronde onderzochte mogelijke asielmotieven op grond van artikel 57/6/1 van de vreemdelingenwet niet meer kunnen worden aangehaald als uitzonderlijke omstandigheden in het kader van artikel 9bis van de vreemdelingenwet.

In de eerste bestreden beslissing wordt hierover het volgende uiteengezet:

“Verzoeker haalt aan dat niet naar zijn land kan terugkeren wegens discriminatie omwille van zijn Roma-afkomst. Hij vermeldt dat hij bij een terugkeer zou worden gediscrimineerd en dat hij zou geconfronteerd worden met tal van problemen zoals toegang tot gezondheidszorg, huisvesting, tewerkstelling en onderwijs. Al deze ingeroepen elementen werden echter reeds aangehaald ter ondersteuning van een asielaanvraag in de zin van de artikelen 50, 50bis, 50ter en 51 en verworpen door de asieldiensten. Deze elementen kunnen bijgevolg niet aanvaard worden als buitengewone omstandigheden (art. 9bis, §2, 1° van de wet van 15.12.1980, gewijzigd door art. 4 van de wet van 15.09.2006).”

Verzoeker betwist niet dat hij in het kader van zijn aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet elementen heeft ingeroepen die hij reeds had aangehaald ter ondersteuning van zijn verzoek om internationale bescherming.

Uit de memorie van toelichting bij de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (*Parl.St. Kamer 2005-2006, nr. 2478/001, 33*) blijkt dat het de betrachting van de wetgever was om *“(…) opeenvolgende procedures die door vreemdelingen op verschillende rechtsgronden worden opgestart, om toch maar een verblijfsvergunning te bekommen, op een juridisch verantwoorde wijze te ontmoedigen. Artikel 9 bis, § 2, nieuw voorziet dan ook dat elementen die ingeroepen worden in het kader van artikel 9 bis, nieuw, van de wet, die reeds ingeroepen werden bij andere procedures, niet weerhouden zullen worden.”*

Voormelde wetsbepalingen zijn duidelijk en laten de verwerende partij geen keuze: de elementen die al werden aangehaald ter ondersteuning van een asielaanvraag maar die werden verworpen door de asielinstanties kunnen niet worden aanvaard als een buitengewone omstandigheid. Hierop wordt enkel een uitzondering aanvaard voor zover het elementen betreft die werden verworpen omdat ze vreemd zijn aan de criteria die gelden voor de erkenning van de vluchtelingenstatus of de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus of omdat de beoordeling ervan niet behoort tot de bevoegdheid van die instanties.

In tegenstelling tot wat verzoeker voorhoudt is het gegeven dat zijn verzoek om internationale bescherming werd beoordeeld overeenkomstig het toen geldende artikel 57/6/1 van de vreemdelingenwet niet relevant voor de toepassing van artikel 9bis, § 2, 1° van de vreemdelingenwet.

2.3.5.2. Verzoeker voert aan dat niet blijkt dat de overheid een afweging heeft gemaakt van de wederzijdse belangen alvorens een beslissing te nemen. In het bijzonder werpt verzoeker op dat niet blijkt dat de verwerende partij rekening heeft gehouden met al die jaren die hij in België heeft doorgebracht, volledig legaal en aangegeven onder zijn echte identiteit en nationaliteit. Hij stipt aan dat hij zich gedurende deze lange periode volledig geankerd heeft op sociaal en economisch vlak zodat een terugkeer heel moeilijk is en er niet blijkt dat dit werd afgewogen ten aanzien van de onredelijke lange behandelingsperiode voor de regularisatieaanvraag.

Verzoeker werpt tevens nog op dat niet werd onderzocht of de lange duur van zijn verblijf een mogelijke buitengewone omstandigheid is die een terugkeer moeilijk zou maken. Hij verwijst in dit verband ook naar een arrest van de Raad van State met nummer 73.025 van 9 april 1998 waarin wordt gesteld dat geenszins wordt uitgesloten dat hetzelfde feit tezelfdertijd een uitzonderlijke omstandigheid vormt die toelaat dat de aanvraag in België wordt ingediend en een motief dat de toekenning van het verblijf rechtvaardigt.

Verzoeker diende op 5 maart 2018 een aanvraag in om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet. Op 25 juni 2018 werd deze aanvraag onontvankelijk verklaard. Rekening houdend met het feit dat elke aanvraag individueel moet worden onderzocht en beoordeeld kan verzoeker niet ernstig volhouden dat een termijn van minder dan vier maanden een onredelijk lange behandelingsperiode betreft.

Voorts wordt in de eerste bestreden beslissing over de lange duur van het verblijf van verzoeker in België het volgende gemotiveerd:

“Op 06.04.2002 trad hij te Brussel in het huwelijk met een Belgische onderdane. Op basis van zijn aanvraag gezinshereniging d.d. 08.10.2002 werd betrokkene in het bezit gesteld van een identiteitskaart voor vreemdelingen, vanaf 12.03.2009 vervangen door een C-kaart. Op datum van 26.10.2010 wordt betrokkene afgevoerd van ambtwege en zijn C-kaart werd gesupprimeerd op 04.11.2010. Op 23.11.2011 doet betrokkene een aanvraag tot herinschrijving maar hij reageert niet op ons schrijven d.d. 10.10.2013 en laat niets meer van zich horen.”

en

“De elementen van lang verblijf en integratie (met name het feit dat hij reeds jaren in België gekend zou zijn, dat hij voor de eerste keer naar België kwam in 1994, dat hij een heel positieve instemming en wilskracht zou hebben om een nieuw leven op te starten, dat hij hier een stevige en langdurige vriendenkring opgebouwd zou hebben, dat hij goed geïntegreerd zou zijn in de samenleving, dat hij werkwilbig zou zijn en dat hij verschillende getuigenverklaringen voorlegt) kunnen niet als buitengewone omstandigheid aanvaard worden, aangezien deze behoren tot de gegrondheid van de aanvraag en bijgevolg in deze fase niet behandeld worden (RvS 9 december 2009, nr. 198.769).”

Deze motivering is in overeenstemming met de vaste rechtspraak van de Raad van State. Dit rechtscollege stelde immers: *“dat echter omstandigheden die bijvoorbeeld betrekking hebben op de lange duur van het verblijf in België, de lange duur van de asielpprocedure, de goede integratie, het zoeken naar werk, het hebben van vele vrienden en kennissen, de gegrondheid van de aanvraag betreffen en derhalve niet kunnen verantwoorden waarom deze in België, en niet in het buitenland, is ingediend”* (RvS 9 december 2009, nr. 198.769, zie ook RvS 4 december 2014, nr. 10.943 (c)).

De Raad wijst erop dat het aantonen van buitengewone omstandigheden niet mag worden verward met het aanhalen van argumenten ten gronde om een machtiging tot verblijf in België te verkrijgen. Aangezien de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris vaststelde dat de elementen van integratie en de duur van het verblijf geen buitengewone omstandigheid uitmaken, diende zij deze dan ook niet verder in de ontvankelijkheidsfase te onderzoeken. Er kan dan ook niet geconcludeerd worden dat de wijze waarop de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris het ingeroepen verblijf en de integratie van verzoeker apprecieerde, kennelijk onredelijk is, nu verzoeker met zijn betoog niet *in concreto* aantoonde dat de door hem aangehaalde elementen van integratie en de lange duur van zijn verblijf het voor hem onmogelijk of bijzonder moeilijk maakt om de aanvraag in het land van herkomst in te dienen en aldus een buitengewone omstandigheid uitmaakt.

2.3.5.3. Verzoeker laat gelden dat er ernstige omstandigheden aanwezig zijn om de aanvraag te doen vanop het Belgisch grondgebied en men niet kan verwachten dat hij terug naar zijn land van herkomst kan gaan enerzijds gezien zijn financiële toestand maar anderzijds ook gezien de interne etnische en socio-economische problemen daar.

Het komt de vreemdeling toe om klaar en duidelijk in zijn aanvraag te vermelden welke de buitengewone omstandigheden zijn die hem verhinderen zijn aanvraag bij de diplomatieke dienst in het buitenland in te dienen. Er blijkt niet dat verzoeker in zijn machtigingsaanvraag zijn financiële toestand en de socio-economische problemen in zijn land van herkomst als buitengewone omstandigheid in de zin van artikel 9bis van de vreemdelingenwet heeft ingeroepen. Het kan de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris dan ook niet worden verweten geen rekening te hebben gehouden met elementen die hem niet ter kennis werden gebracht. Waar verzoeker verwijst naar de interne etnische problemen in zijn land van herkomst kan worden verwezen naar hetgeen hoger in verband met de elementen die al werden aangehaald in de asielpprocedure werd uiteengezet.

Waar verzoeker in verband met zijn lang verblijf en integratie nog verwijst naar het arrest van de Raad van State met nummer 84.658 van 13 januari 2000, wordt erop gewezen dat in de eerste bestreden beslissing over de elementen van integratie wordt gemotiveerd dat *“(d)e elementen van lang verblijf en integratie (met name het feit dat hij reeds jaren in België gekend zou zijn, dat hij voor de eerste keer naar België kwam in 1994, dat hij een heel positieve instemming en wilskracht zou hebben om een*

nieuw leven op te starten, dat hij hier een stevige en langdurige vriendenkring opgebouwd zou hebben, dat hij goed geïntegreerd zou zijn in de samenleving, dat hij werkwilbig zou zijn en dat hij verschillende getuigenverklaringen voorlegt) (...) niet als buitengewone omstandigheid aanvaard (kunnen) worden, aangezien deze behoren tot de gegrondheid van de aanvraag en bijgevolg in deze fase niet behandeld worden”, waarbij wordt verwezen naar het arrest nr. 198.769 van 9 december 2009 van de Raad van State, waarin wordt gesteld dat “omstandigheden die bijvoorbeeld betrekking hebben op de lange duur van het verblijf in België, de lange duur van de asielprocedure, de goede integratie, het zoeken naar werk, het hebben van vele vrienden en kennissen, de gegrondheid van de aanvraag betreffende en derhalve niet kunnen verantwoorden waarom deze in België, en niet in het buitenland, is ingediend”.

Ten slotte stipt verzoeker aan dat hij zijn aanvraag heeft ingediend niet alleen met verwijzing naar artikel 9bis van de vreemdelingenwet en de instructie die werd vernietigd door de Raad van State maar ook naar de onderhandelingen die geleid hadden tot de instructie. Verzoeker werpt op dat waar in de eerste bestreden beslissing wordt uiteengezet dat de criteria van de instructie niet meer van toepassing zijn gelet op de vernietiging van de instructie door de Raad van State dit standpunt volledig in tegenstrijd is met het door de Dienst Vreemdelingenzaken eerder genomen standpunt. Verzoeker verwijst in dit verband naar een uitspraak van de toenmalige bevoegde staatssecretaris Wathélet om de criteria van de ongedateerde instructie met betrekking tot de toepassing van het oude artikel 9.3 en artikel 9bis van de vreemdelingenwet, goedgekeurd door het kernkabinet en op 19 juli 2009 door de toenmalige Eerste Minister in een persbericht meegedeeld (hierna: de instructie van 19 juli 2009) te blijven toepassen. Verzoeker voert aan dat de eerste bestreden beslissing de draagwijdte van de rechtspraak van de Raad van State in verband met de vernietigde instructie van 19 juli 2009 miskent en het bestaan van criteria die allermindst als richtlijn kunnen blijven dienen binnen het kader van de discretionaire bevoegdheid van de verwerende partij. Verzoeker citeert het arrest van de Raad van State met nummer 215.571 van 5 oktober 2011 en stelt dat de sanctie enkel het dwingend karakter betreft die door het bestuur en de Raad aan de instructie werden toegekend. Verzoeker werpt dan ook op dat het redelijk is van de staatssecretaris te verwachten en het zich omwille van de rechtszekerheid opdringt dat zij de richtlijnen en de aanwijzingen die vastgesteld werden na langdurige onderhandelingen toepast en individualiseert naargelang de inhoud van de aanvraag en het individu.

Zoals in de bestreden beslissing terecht wordt aangestipt, is deze instructie, waarin criteria worden opgesomd voor het gegrond verklaren van de aanvraag en de toekenning van een verblijfsmachtiging, vernietigd bij arrest nr. 198.769 van 9 december 2009 van de Raad van State en wel omdat deze instructie “*het mogelijk maakt dat vreemdelingen die zich in de daarin omschreven voorwaarden bevinden ervan ontslagen worden aan te tonen dat er in hun geval buitengewone omstandigheden voorhanden zijn, terwijl enkel de wetgever dit vermag te doen*”, omdat “*door dit in de bestreden instructie te doen, een aan de wetgever voorbehouden domein wordt betreden*” en omdat “*uit het bovenstaande volgt dat de bestreden instructie voor vernietiging vatbaar is aangezien ze een nieuwe rechtsregel aan de rechtsorde toevoegt*”. Dat de toenmalige staatssecretaris gesteld heeft de criteria van de vernietigde instructie te zullen blijven toepassen, vermag hieraan geen afbreuk te doen, nu de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris de wet en de rechterlijke beslissingen dient te laten primeren op eventuele beleidsrichtlijnen van een staatssecretaris. In een later arrest heeft de Raad van State trouwens uitdrukkelijk bevestigd dat de instructie van 19 juli 2009 “*integraal is vernietigd*” en dat de discretionaire bevoegdheid waarover de (gemachtigde van de) bevoegde staatssecretaris krachtens artikel 9bis van de vreemdelingenwet beschikt geen reden vormt “*om zich alsnog op de criteria van de vernietigde instructie van 19 juli 2009 te steunen*” (RvS 10 oktober 2012, nr. 220.932).

Het rechtszekerheidsbeginsel kan niet dienstig worden ingeroepen indien dat leidt tot de miskening van een wettelijke bepaling. Het wettelijkheidsbeginsel, dat rechtstreeks is gegrond op artikel 159 van de Grondwet, primeert immers.

Het feit dat verweerder in het raam van zijn discretionaire bevoegdheid eventueel kan beslissen om bij een beoordeling ten gronde van een aanvraag van een vreemdeling om tot een verblijf te worden gemachtigd met toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet, criteria in aanmerking te nemen die gelijkaardig zijn aan deze die ook in de instructie van 19 juli 2009 waren opgenomen, impliceert niet dat hij mag voorbijgaan aan het gegeven dat de wetgever uitdrukkelijk heeft bepaald dat een verblijfsmachtiging slechts via de burgemeester van de verblijfplaats van de aanvrager kan worden aangevraagd in buitengewone omstandigheden. Verweerder diende in voorliggende zaak derhalve te onderzoeken of er effectief buitengewone omstandigheden werden aangevoerd en kon verzoeker niet vrijstellen van deze voorwaarde. Het weze herhaald dat de Raad van State de instructie van 19 juli 2009 onder meer vernietigde omdat zij “*het mogelijk maakt dat vreemdelingen die zich in de erin omschreven*

voorwaarden bevinden ervan ontslagen worden aan te tonen dat er in hun geval buitengewone omstandigheden voorhanden zijn, terwijl enkel de wetgever dit vermag te doen” en “door dit in de bestreden instructie te doen een aan de wetgever voorbehouden domein wordt betreden”.

2.3.5.4. Uit het voorgaande blijkt dat verzoeker niet aannemelijk maakt dat de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris op basis van een niet correcte feitenvinding of op kennelijk onredelijke wijze tot de bestreden beslissing is gekomen. De schending van de materiële motiveringsplicht, in het licht van de artikelen 9bis en 57/6/1 van de vreemdelingenwet kan niet worden aangenomen. Evenmin wordt machtsoverschrijding aangetoond.

2.3.6. Het zorgvuldigheidsbeginsel legt aan de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris de verplichting op zijn beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding. Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken. Verzoeker slaagt er niet in aan te tonen dat er *in casu* werd uitgegaan van een foutieve feitenvinding, zodat de schending van de zorgvuldigheidsplicht niet kan worden aangenomen.

2.3.7. Verzoeker maakt evenmin een schending van het evenredigheidsbeginsel aannemelijk. Het evenredigheidsbeginsel, als concrete toepassing van het redelijkheidsbeginsel, laat de Raad niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel om het onwettig te bevinden indien het tegen alle redelijkheid ingaat (RvS 17 december 2003, nr. 126.520). De keuze die een bestuur in de uitoefening van een discretionaire bevoegdheid maakt, schendt immers slechts het evenredigheidsbeginsel wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot het maken van die keuze is kunnen komen, wat *in casu* niet het geval is.

2.3.8. Het enig middel is ongegrond.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissingen kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op drieëntwintig oktober tweeduizend achttien door:

mevr. A. DE SMET,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken.

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

A. DE SMET